

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวิธีการ โคลซเท่าที่มีผู้วิจัยไว้แล้ว และเห็นว่าเกี่ยวข้องกับการค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำมาแยกกล่าวเป็นเรื่อง ๆ ตามลำดับ คือ แบบทดสอบโคลซกับการตัดชนิดของคำ, ช่วงความถี่ของการตัดคำในแบบทดสอบโคลซ, แบบทดสอบโคลซกับการให้คะแนน, ความรู้พื้นฐานกับการออกแบบทดสอบโคลซ, วิธีการโคลซกับความสามารถทางภาษา และแบบทดสอบโคลซกับการวัดผลวิชาภาษาไทย แต่ละเรื่องมีรายละเอียดดังนี้

แบบทดสอบ โคลซกับการตัดชนิดของคำ

ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ เทเลอร์ (Taylor) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบโคลซ ๓ ชนิด คือ แบบตัดคำใดก็ได้ (Any - word deletion) ตัดเฉพาะคำง่าย (Easy - word) เช่น คำสันธาน คำสรรพนาม คำกริยาบุกรားหัด และ Article และแบบที่ตัดเฉพาะคำยาก (Hard - word) เช่น คำนาม คำกริยา และกริยาวิเศษณ์ ผลการวิจัยปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบโคลซที่ตัดคำต่างกันสามแบบนี้ กับแบบทดสอบเกณฑ์ความรู้ทางการอ่านที่มีมาก่อน การนึกได้ทันที และความถนัด (Criterion Tests of Pre - reading knowledge, immediate recalls, and aptitude) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบดังกล่าว กับแบบทดสอบที่ตัดเฉพาะคำง่ายต่ำที่สุด แต่ความสัมพันธ์กับแบบทดสอบ โคลซที่ตัดคำใดก็ได้สูงที่สุด ส่วนแบบทดสอบโคลซที่ตัดเฉพาะคำยากมีความสัมพันธ์สูงสุดกับความรู้ทางการอ่านที่มีมาก่อน และเทเลอร์แนะนำว่า แบบทดสอบ โคลซที่ตัดคำใดก็ได้ใช้ได้ดีที่สุดกับการทดสอบความเข้าใจ ความถนัด และ

ความยากง่ายของข้อความ^๑

ปี ค.ศ. ๑๙๖๓ โคลแมน และบลูเมนฟีลด์ (Coleman and Blumenfeld) ได้ใช้บทความจากตำราจิตวิทยา ๒ บทความ และคัดเลือกจากบทความทางเทคนิคอีก ๑๐ ประโยคตัดคำแบบ ๑: ๕ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๑๐๐ คน ให้คะแนนทั้งคำที่ถูกต่อตรงกับคำเดิมและคำที่ยอมรับ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนโคลซแบบตัดคำ ๑:๕ กับแบบที่ตัดเฉพาะคำกริยา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสรุปว่า บทความที่ตัดคำกริยาประเภท Active verbs นั้นจะทำให้ผู้อ่านเอาได้ดีกว่า^๒

ปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ลูค (Luke) ได้ศึกษาลักษณะการตัดคำ ๔ ชนิด คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และทั้งคำนาม-คำกริยา-คำคุณศัพท์รวมกันในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน จากบทความยาว ๑๕๐ คำ จำนวน ๔ บทความ และใช้เทคนิคการตัดคำแบบ ๑๐% นำไปให้นักศึกษาหญิงจำนวน ๒๔ คน แต่ละคนทำแบบทดสอบเพียงชนิดเดียว แล้วนำคะแนนมาคิดเป็นค่าร้อยละ ผลปรากฏว่า การตัดเฉพาะคำกริยามีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงที่สุด รองลงมาคือการตัดคำแบบรวม การตัดเฉพาะคำนาม การตัดเฉพาะคำคุณศัพท์ ตามลำดับ^๓

^๑ W.L. Taylor, "Cloze Readability Scores as Indices of Individual Differences in Comprehension and Aptitude," Journal Applied Psychology, 4 (February, 1957), pp. 19-26.

^๒ E.B. Coleman, and J.P. Blumenfeld, "Cloze Scores of Nominalizations and Their Grammatical Transformations Using Active Verbs," Psychological Reports, 13 (1963), pp. 651-654.

^๓ M. Luke, "Form Class and Cloze Procedure," (Unpublished Manuscript, Univ. of Michigan, 1964), cited by Potter, op. cit. pp. 26-27

ปี ค.ศ. ๑๙๖๕ กรีน (Greene) นำบทความที่มีความยาว ๖๐๐ คำมาตัดเฉพาะ Content words (ไวยากรณ์ คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำบุพบท) เปรียบเทียบกับการตัดคำแบบ ๑:๑๒ และแบบ ๔% ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ๑๒๘ คน ผลการวิจัยพบว่า การตัดคำพวก Content words ได้คะแนนสูงที่สุด^๑

ปีเดียวกัน เชอร์เนเยอร์ (Schneyer) ได้สร้างแบบทดสอบโคลซ ๒ ฉบับ แต่ละฉบับมีความยาว ๒๐๐ คำ ฉบับแรกตัดทุก ๆ คำที่ ๑๐ ส่วนอีกฉบับหนึ่งตัดเฉพาะคำนามและคำกริยา นำไปใช้กับนักเรียนเกรด ๖ จำนวน ๖๖ คน แล้วนำคะแนนไปเปรียบเทียบกับแบบทดสอบวิภาวะทางสมองของแกลิฟอร์เนีย และแบบทดสอบสำรวจการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษา ผลปรากฏว่า สถิติปัญญามีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุก ๆ คำที่ ๑๐ มากกว่าแบบที่ตัดเฉพาะคำนามและคำกริยาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๒

ปี ค.ศ. ๑๙๗๔ ภาวนา จันทวรรณ ทดลองใช้แบบทดสอบโคลซภาษาไทย ๔ ฉบับ ซึ่งสร้างจากข้อความเดียวกัน ตัดคำออกแตกต่างกันคือ ตัดทุก ๆ คำที่ ๗, ตัดเฉพาะคำนาม, ตัดเฉพาะคำกริยา และตัดเฉพาะคำวิเศษณ์กับบุพบท นำไปใช้กับประชากรชั้นประถมศึกษา ๑๘๐ คน และระดับอุดมศึกษา ๖๐ คน การตรวจให้คะแนนให้เฉพาะคำที่ตรงกับคำเดิม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนแบบทดสอบโคลซทั้ง ๔ ฉบับ ในระดับชั้นเดียวกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๓

^๑ E.P. Green, "Modification of the Cloze Procedure and Change in Reading Test Performance," Journal of Educational Measurement, 2 (1965), pp. 213-217

^๒ J.W. Schneyer, "The Use of the Cloze Procedure for Improving Reading Comprehension," The Reading Teacher, 19 (1965) pp. 174-179

^๓ ภาวนา จันทวรรณ, "การใช้วิธีโคลซแบบเจาะจงตัดชนิดของคำในการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗)

ผลการวิจัยที่กล่าวมานี้สนับสนุนความเห็นเกี่ยวกับการตัดคำในแบบทดสอบโคลซ์ของเทเลอร์ที่ว่า "การที่จะจำกัดตัดคำเฉพาะที่สำคัญ (Important word) ออกจากข้อความเช่น ตัดคำนามและคำกริยาออกจากข้อความมากกว่าตัด Article หรือคำสันธานนั้นทำได้ เนื่องจากอาจพบว่า ข้อความ ๑ ใน ๒ ข้อความที่ยาวเท่ากัน มีคำที่สำคัญมากกว่าอีกข้อความหนึ่งถึง ๒ เท่า เพราะความจำเป็นที่จะต้องบรรจุคำชนิดนี้เข้าไปในข้อความแตกต่างกัน จึงจำเป็นที่จะต้องให้คำชนิดนี้ปรากฏในข้อความตามสัดส่วนที่ควรจะเป็นปรากฏ การตัดคำอย่างมีสัดส่วนสามารถทำได้เป็นอย่างดีทั้งวิธีการตัดแบบสุ่ม และการตัดคำในช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กัน เพราะเมื่อตัดคำออกจากข้อความจำนวนหนึ่งแล้ว จะเหลือคำเฉพาะ (Specific word) ที่แตกต่างกันในข้อความเพียงพอสำหรับจะช่วยให้ข้อความสมบูรณ์ได้อย่างไรก็การตัดคำในช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กันเป็นวิธีที่ดีกว่า ด้วยเหตุนี้ที่สามารถเปรียบเทียบความยากง่ายของเรื่องราวที่มีเรื่องต่างกันได้โดยตรงอย่างเชื่อถือได้กับประชากรกลุ่มเดียวกัน"

ช่วงความถี่ของการตัดคำในแบบทดสอบโคลซ์

ปี ค.ศ. ๑๙๕๓ เทเลอร์ (Taylor) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการตัดคำ ๓ แบบคือ การตัดคำแบบสุ่ม (Random deletion) การตัดคำทุกช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กัน (Every nth word deletion) คือตัดทุกคำที่ ๕ และที่ ๑๐, การตัดคำเป็นเปอร์เซ็นต์ของข้อความคือ ๑๐% และ ๒๐% จากการวิจัยสำรวจ (Pilot study) ครั้งที่ ๑ กับผู้ทำแบบทดสอบ ๖ คน ใช้แบบทดสอบที่ตัดทุกคำที่ ๕ ตัดออกจากข้อความ ๓๕ คำ เปรียบเทียบกับผลการวิจัยสำรวจครั้งที่ ๒ ใช้ผู้ทำแบบทดสอบ ๑๒ คน กับแบบทดสอบที่ตัดทุกคำที่ ๑๐ ตัดออกจากข้อความ ๑๖ คำ ผลปรากฏว่าการวิจัยสำรวจครั้งที่ ๑ ที่ใช้แบบทดสอบตัดทุกคำที่ ๕

^๑W.L. Taylor, "Application of Cloze and Entropy Measures to the Study of Contextual Constraint in Samples of Continuous Prose," (Unpublished doctoral dissertation, Univ. of Illinois, 1954) p. 4.

ได้ผลดีกว่าครั้งที่ ๒ ที่ตัดคำทุกคำที่ ๑๐ ๑

ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ บอร์มูท (Bormuth) วิจัยเปรียบเทียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบโคลซจำนวน ๘ ชุดที่ตัดตอนข้อความมาจากนิยายวรรณคดี ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ตอนละประมาณ ๒๗๕ คำ ใช้วิธีตัดคำทุกคำที่ ๕ กับแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่สร้างจากข้อความเดียวกัน นำไปทดสอบกับนักเรียนระดับ ๔ และ ๕ จำนวน ๑๐๐ คน โดยไม่จำกัดเวลาให้ทำแบบทดสอบโคลซก่อนหลังจากนั้น ๓ วัน จึงทำแบบทดสอบเลือกตอบ ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนรวมของแบบทดสอบโคลซกับแบบเลือกตอบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ปี ค.ศ. ๑๙๗๓ พิมพ์พรหม สมหอม เปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ ๕ และทุกคำที่ ๘ กับแบบทดสอบเลือกตอบวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาไทย ชั้นประถมปีที่ ๕, ๖ และ ๗ จำนวน ๒๐๗ คน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ ๘ สูงกว่าคะแนนจากแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ ๕ ก็จริง แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบโคลซทั้ง ๒ ชุด กับคะแนนแบบทดสอบเลือกตอบแล้วพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในชั้นประถมปีที่ ๕ และ ๖ ๓

ปี ค.ศ. ๑๙๗๕ การาวดี นิตยศรี ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าการตัดคำต่างกัน ๕ ตำแหน่งคือ ตัดทุกคำที่ ๕, ตัดทุกคำที่ ๖, ตัดทุกคำที่ ๗, ตัดทุกคำที่ ๘ และตัดทุกคำที่ ๙ จะมีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๒ หรือไม่ โดยใช้ประชากรซ้ำกันทุกรายการ ผลปรากฏว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

๑ W.L. Taylor, "Cloze Procedure: A....." Loc. cit.
๒ John R. Bormuth, "Comparable Cloze and Multiple - Choice Comprehension Test Scores," Journal of Reading, Dec. (1969) pp.291-299
๓ พิมพ์พรหม สมหอม, เรื่องเดียวกัน

สามารถทำคะแนนแบบทดสอบ โคลซชนิดตัดทุกคำที่ ๘ ได้สูงสุด และทำคะแนนแบบทดสอบ โคลซชนิดตัดทุกคำที่ ๖ ได้ต่ำสุด และให้ข้อสังเกตว่าการตัดในช่วงความถี่ระหว่างคำที่ ๕-๘ มีผลต่อคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ โคลซน้อยมาก^๑

ในปีเดียวกัน เตือนใจ วัฒนา เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบ โคลซชนิดตัดทุกคำที่ ๕ กับชนิดตัดทุกคำที่ ๑๐ กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๒๔๐ คน ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถทำแบบทดสอบ โคลซที่ตัดทุกคำที่ ๑๐ ได้คะแนนสูงกว่า และเมื่อนำคะแนนจากแบบทดสอบ โคลซแต่ละฉบับไปหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบ เลือกตอบแล้วพบว่ามี ความสัมพันธ์กันสูง (.๘๒ และ .๘๔)^๒

แสดงให้เห็นว่าช่วงความถี่ของการตัดคำในแบบทดสอบ โคลซมีผลต่อลักษณะและคุณภาพของแบบทดสอบ โคลซ แต่จะไม่มีผลต่อการจำแนกความแตกต่างของความสามารถทางภาษาของผู้ทำแบบทดสอบ แบบทดสอบ โคลซที่ตัดทุกคำที่ ๑๐ จะใช้ได้ผลดีที่สุดสำหรับบทความที่เกี่ยวกับความเป็นจริง ส่วนบทความที่เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ หรือประเภทคำบรรยายนั้น การตัดทุกคำที่ ๕ ได้ผลดีที่สุด^๓

แบบทดสอบ โคลซกับการให้คะแนน

ปี ค.ศ ๑๙๖๔ - ๑๙๖๕ บอรัมูท (Bormuth) ทำการวิจัยติดต่อกัน ๓ ครั้งในเรื่องการให้คะแนนในการทำแบบทดสอบ โคลซ และให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า เกณฑ์การให้คะแนน

^๑ การาวดี นิตยศรี "ผลการละค่าของแบบทดสอบ โคลซหาชนิดคอคคะแนนความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘) หน้า ๔๒ - ๔๔

^๒ เตือนใจ วัฒนา, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบแบบเลือกตอบและแบบทดสอบ โคลซซึ่งละค่าต่างกันในการวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘) หน้า ๓๒-๔๑

^๓ Joseph W. Culhane, "Cloze Procedure and Comprehension," The Reading Teacher, 23 (February, 1970) p. 410

เฉพาะที่ตรงกับคำเดิม (Exact word) นั้นมีประมาณ ๘๕% สำหรับความแปรปรวนของคะแนนโคลซ ในขณะเดียวกันการให้คะแนนตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical Correct) และตามคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำเดิม ก็มีความสัมพันธ์กับการให้คะแนนเฉพาะคำที่ตรงกับคำเดิมค่อนข้างสูง^๑

ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ มิลเลอร์ และ โคลแมน (Miller and Coleman) ใช้แบบทดสอบโคลซทั้งหมด ๓๖ เรื่อง เรียงตามลำดับความยากง่าย แบบทดสอบโคลซแต่ละฉบับเป็นแบบตัดคำทุกคำที่ ๕ ออกจากข้อความยาว ๑๕๐ คำ การให้คะแนนให้เฉพาะคำที่ถูกไวยากรณ์ โดยไม่คำนึงถึงความหมาย การวิจัยพบว่า การให้คะแนนตามวิธีดังกล่าวไม่สามารถแยกความแตกต่างของความสามารถในการใช้ชนิดของคำ (Word class) ระหว่างเด็กที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษดีกับเด็กที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อยได้ และเขายังสามารถหาความสัมพันธ์ได้ถึง .๘๘ ระหว่างการใช้คำเดิม และการใช้คำใกล้เคียงของผู้ทำแบบทดสอบ^๒

ปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ฮาฟเนอร์ (Hafner) ศึกษาวิธีการให้คะแนนแบบทดสอบโคลซ ๕ วิธีคือ ๑) ให้เฉพาะคำที่ตรงกับคำเดิม ๒) ให้คำที่เติมชนิดของคำถูกต้องแต่ไม่ตรงกับคำเดิม (Incorrect but correct form class) ๓) ความสัมพันธ์ถูกต้อง (Connective correct) ๔) ถูกใจความ (Corrective content quotient) ๕) คำตรงข้ามกับคำเดิม (Incongruent scores) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีสุดท้าย จำนวน ๓๒ คน ใช้บทความที่มีความยาว ๒๕๐ คำ ตัดออกทุก ๆ คำที่ ๕ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบ

^๑ T.C. Potter, A Taxonomy of Cloze Procedure, Part I: Readability and Reading Comprehension, Calif;: SRLERD, (1968) pp. 13-15.

^๒ G.R. Miller, E.B. Coleman, "A Set of Thirty - Six Prose passages Calibrated for Complexity," Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior, 1967, pp. 851 - 854.

โคลงกับคะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐาน ๓ ฉบับ คือ แบบทดสอบเชาวนปัญญาของฮาฟเนอร์ (The Hafner Intelligence Test) แบบทดสอบทั่วไปของฮาฟเนอร์ (Hafner General Information Test) และคะแนนรายวิชา ผลปรากฏว่าคะแนนจากแบบทดสอบโคลงที่ให้เฉพาะคำที่ตรงกับคำเกิมนั้นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานทั้ง ๓ ฉบับ สูงที่สุด^๑

ความรู้พื้นฐานกับการทอมแบบทดสอบโคลง

เนื่องจากแบบทดสอบโคลงเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยวิธีตัดคำออกจากข้อความ ผู้ทำแบบทดสอบจะต้องอ่านข้อความนั้น แล้วคิดหาคำที่ถูกตัดออกไปเพื่อจะได้นำคำดังกล่าวมาเติมลงในช่องที่คำถูกตัดออก

การที่จะเข้าใจข้อความที่อ่านได้โดยตลอด จนสามารถคิดหาคำที่ถูกตัดออกไปได้นั้น จากการวิจัยของ โฟรสต์ (Frost) ในเรื่ององค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านพบว่า ขึ้นอยู่กับพื้นฐานสำคัญ ๓ ประการคือ

๑. Word Factor หมายถึงรูปคำ และความหมายของคำนั้น ๆ
๒. Verbal Factor หมายถึงความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของคำต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ (Context) โดยไม่ต้องใช้เหตุผลทางนามธรรม (Abstract Reasoning) มาก
๓. Abstract Reasoning หมายถึงการใช้เหตุผลทางนามธรรมจากตัวอักษรที่ปรากฏในข้อความ

^๑ L. E. Hafner, "Relationships of Various Measures of the Cloze," Thirteen Yearbook of the National Reading Conference, Wisconsin: National Reading Conference, Inc., pp. 135-145, cited by Potter, op. cit. p. 25

หรืออาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญขึ้นอยู่กับ คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ความหมายทางวัฒนธรรม การลำดับขั้นตอนของเนื้อเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ และความคิดที่มีเหตุผล^๑

การอ่านข้อความที่คำบางส่วนถูกตัดออกไปนั้น กูดแมน (Goodman) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเลือกใช้ประโยค (Selection process) จากตัวแนะทางภาษา (Language cues) จำนวนน้อยที่สุดเพื่อเป็นข้อมูลขั้นมูลฐานในการรับรู้เรื่องราวทั้งหมด แล้วจึงใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจ ทำให้เกิดความมั่นใจ ไม่ยอมรับ หรือกลั่นกรองเรื่อง ในขณะที่อ่าน และยังกล่าวว่า ความสำเร็จที่จะได้ความหมายจากเรื่องที่อ่านนั้น มาจาก ๓ อย่างคือ เสียงของตัวอักษร (Graphophonic) ความสัมพันธ์ของประโยค (Syntactic) และความหมาย (Semantic) ของแต่ละประโยค แต่การเข้าใจความหมายเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เป็นเกมการเดาเชิงจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Guessing game) ที่ใช้ปฏิกริยารวม (Interaction) ระหว่างความคิดกับภาษา^๒

คัลเฮน (Culhane) กล่าวว่าความคิดที่จะหาคำมาเติมนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้ที่มีอยู่ก่อน ความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยทั่ว ๆ ไป ตัวแนะจากเนื้อความ และความรู้เรื่องการใช้คำ รวมทั้งการใช้ภาษาอื่น ๆ หลาย ๆ คำที่ควรนำมาเกี่ยวข้อง^๓

^๑ Joe L. Frost, Issues and Innovation in the Teaching of Reading, (Illinois: Scott, Foresman and Company, 1967), pp. 41-43.

^๒ Kenneth S. Goodman, "Reading: A Psycholinguistic Guessing Game," Journal of Reading Specialist, 4 (May, 1967), pp. 126-135, ed. "Behind the Eye: What Happens in Reading," Reading Process and Program (Illinois: Commission on the English Curriculum National Council of Teacher of English, 1970) p. 29

^๓ Joseph W. Culhane, Loc. cit.

ความรู้ด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบโคลซันน์ สมิท (Smith) อธิบายว่า คือความสามารถแสดงให้เห็นความหมายโดยตรงจากรูปลักษณะที่เห็น (Visual Feature) โดยไม่ต้องอาศัยการอ่านทุกคำ สามารถใช้ความซ้ำ (Redundancy) ของความสัมพันธ์ของประโยค (Syntactic) และความหมายที่มีอยู่ภายในลำดับของคำ (Sequence of words) เพื่อประโยชน์ในการอ่าน^๑

ส่วนงานวิจัยเรื่องนี้ที่น่าสนใจก็มีเช่น ค.ศ. ๑๙๗๕ เจนกินสัน (Jenkinson) ใช้วิธีโคลซันน์วัดความเข้าใจภาษาเขียนแบบเปรียบเทียบเชิงพรรณนาความ ๓ ชนิด คือ Descriptive - Metaphorical, Allegorical และ Ironical และได้บันทึกความคิด และความรู้สึกที่แสดงออก (Introspective) และพื้นความรู้เดิม (Retrospective) ทางภาษาของนักเรียนระดับ High school ที่ทำแบบทดสอบเมื่อทำแบบทดสอบโคลซันน์เสร็จแล้ว ผลการวิเคราะห์หาคำตอบที่ทำขึ้นระหว่างการสัมภาษณ์ ปรากฏว่าผู้ทำแบบทดสอบใช้ตัวแนะทางโครงสร้าง (Structure clues) ตัวแนะทางความหมาย (Semantic clues) และตัวแนะที่เป็นคำใกล้เคียง (Approach clues) เพื่อช่วยให้ได้ความหมาย และเมื่อวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนที่ไล่คะแนนสูงและต่ำแล้ว พบว่ากลุ่มที่ไล่คะแนนสูงใช้ตัวแนะทางโครงสร้างมากกว่ากลุ่มที่ไล่คะแนนต่ำ นอกจากนี้ยังมีความคิดที่ชัดเจน และตรงกว่ากลุ่มที่ไล่คะแนนต่ำ และมีความสามารถในการตีความได้ดีกว่ากลุ่มที่ไล่คะแนนต่ำด้วย^๒

^๑ Frank Smith, Understanding Reading: A Psycholinguistic Analysis of Reading and Learning to Read, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1971) p. 195

^๒ Marison D. Jenkinson, "Selected Processes and Difficulties of Reading Comprehension," (Unpublished doctoral dissertation, The Univ. of Chicaco, 1957) p. 69, cited by Samuel Weintraub, "The Cloze Procedure," The Reading Teacher, 21 (March, 1968) pp. 569-570

ปี ค.ศ. ๑๘๖๕ เอมีส (Ames) ศึกษากระบวนการซึ่งผู้อ่านจะเดาความหมายของคำโดยอาศัยคำที่ปรากฏในเนื้อเรื่องอย่างไรบ้าง ผลการวิจัยพบว่า การคิดหรือการเดาคำนั้นเกิดจากตัวแนะในเนื้อความซึ่งแยกได้เป็น ๑๔ ประเภทคือ

๑. ตัวแนะที่มาจากประสบการณ์ทางภาษา หรือสำนวนที่เราคุ้นเคย
๒. ตัวแนะที่มาจากวลีหรืออนุประโยค (Phrases or Clauses) ที่มาขยาย
๓. ตัวแนะที่ได้จากคำจำกัดความ หรือการบรรยาย
๔. ตัวแนะที่ได้จากคำที่ต่อซึ่งช่วยกันตามกฎเกณฑ์ทางภาษา (Words Connected or in Series)
๕. ตัวแนะที่เกิดจากคำอุปมา (Comparison) หรือคำตรงข้าม (Contrast)
๖. ตัวแนะจากคำไวพจน์
๗. ตัวแนะที่อาศัยเสียง (Tone) โครงสร้าง และการเลือกใช้คำช่วยกริยาประเภทมาลา (Mood)
๘. ตัวแนะจากสิ่งที่พบมาก่อน
๙. ตัวแนะจากความสัมพันธ์ของกัน
๑๐. ตัวแนะจากสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง (Main Idea) และข้อความขยายในแต่ละย่อหน้า
๑๑. ตัวแนะที่ได้จากวิธีการจัดลำดับคำตามคำตอบในแต่ละย่อหน้า
๑๒. ตัวแนะจากคำบุพบท
๑๓. ตัวแนะที่ใช้คุณาอนุประโยคที่ไม่จำเป็น (ตักทิงได้ความหมายไม่เปลี่ยน) หรือคำนามที่ขยายนามหรือวลีที่อยู่ข้างหน้า (Non - Restrictive Clauses or Appositive Phrases)
๑๔. ตัวแนะจากวิธีการเสนอเหตุ และผลในแต่ละย่อหน้า และการเรียงเรียง

ประโยค (Sentence Organization)^๑

ปี ค.ศ. ๑๙๗๗ คักลาส (Douglas) ได้ทดลองนำวิธีการโคลงไปใช้กับ
 ร้อยแก้ว ๒ ประเภทคือ Narrative prose และ Dramatic prose เปรียบเทียบ
 กับร้อยกรอง ๓ ประเภทคือ Narrative poetry, Dramatic poetry และ Lyric
 poetry การวิจัยของเขาสนับสนุนผลการวิจัยของเอมส์ ในเรื่องการใช้ตัวนะเพื่อหา
 คำที่มีความหมายมาเติมลงในแบบทดสอบโคลง และยังพบว่า Style ของนักเขียน
 Rhyme ในคำประพันธ์มีส่วนช่วยในการเลือกสรรคำมาเติมลงในแบบทดสอบโคลง นอกจากนี้
 นั้นยังพบอีกว่า การหาคำมาเติมในร้อยกรองยากกว่าในร้อยแก้ว และสรุปว่า วิธีการโคลง
 จะใช้วัดความสามารถทางภาษาได้เมื่อข้อความนั้นเป็นร้อยแก้ว และร้อยกรองที่เป็นคำบรรยาย
 เท่านั้น กับร้อยกรองที่เป็นบทละคร หรือบทร้อง (Lyric) จะใช้ไม่ได้ผล^๒

วิธีการโคลงกับความสามารถทางภาษา

ปี ค.ศ. ๑๙๖๒ บลูเมอร์ (Bloomer) ได้ทำการวิจัยเพื่อนำเทคนิควิธีการ
 โคลงไปใช้ในการสอนอ่านซ่อมเสริมในระดับวิทยาลัย โดยสร้างแบบฝึกหัดโคลง ๑ ชุด ประ
 กอบด้วยข้อความ ๑๐ ตอน มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และพาณิชย์ แต่ละ
 ตอนมีความยาว ๕๐๐ คำ ตัดคำออกทุกคำที่ ๑๐ คำที่ตัดออกแต่ละตอนมี ๕๐ คำ กลุ่มตัวอย่าง
 ประชากรแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๔๔ คน ใช้เวลาฝึก ๒ ชั่วโมง ต่อ ๑ สัปดาห์ โดยให้ทำ

^๑ Douglas Alan Tomas, "A Comparative Study of the Contextual Clues Found in Prose and Poetry Forms of Literary Discourse," (Doctoral Dissertation, Univ. of Texas, 1977) p. 12, citing from Ames W.S., "A Study of the process by which readers determine word meaning through the use of verbal context," (Doctoral dissertation, Univ. of Missouri, 1965) pp. 58-59

แบบฝึกหัดคนละตอนเดียว ถ้าใช้คะแนนร้อยละ ๘๖ จะได้เปลี่ยนไปทำแบบฝึกหัดที่มีระดับความยากสูงขึ้น ตามลำดับ การตรวจให้คะแนนให้ตั้งคำเดิม และคำใกล้เคียงที่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน ผลการวิจัยยืนยันว่า วิธีการโคลซช่วยเพิ่มความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่านข้อความของนักศึกษาระดับวิทยาลัย^๑

ปี ค.ศ. ๑๙๖๘ มาร์ติน (Martin) ได้ศึกษาความแตกต่างของการสอนอ่าน, เขียน และฟัง ด้วยวิธี Transformational Grammar และวิธีเติมคำในแบบฝึกหัดโคลซกับ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของวิทยาลัย South Carolina State แบ่งประชากรเป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๕๐ คน กลุ่มควบคุมอีก ๑ กลุ่ม ๘๒ คน ในกลุ่มทดลองกลุ่มแรก เรียนไวยากรณ์ ๑ และ ไวยากรณ์ ๒ แบบ Transformational Grammar เมืองต้นของ Jacobs and Rosenbaum กลุ่มที่ ๒ ทำแบบฝึกหัดโคลซ ๑๘ ชุด ชนิดคำคำนาม คำกริยา คำขยายนาม (Adjectives) และคำขยายกริยา (Adverbs) ควบคู่ไปกับการสอน กลุ่มควบคุมให้เข้าชั้นเรียนตามปกติ ภายหลังจากทดลอง ๕ สัปดาห์ให้นักศึกษาทุกกลุ่มทำข้อทดสอบ Iowa Silent Reading Test ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองทั้ง ๒ กลุ่ม ทำคะแนนได้สูงกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ และสรุปได้ว่าวิธีสอนทั้งสองแบบที่ใช้กับกลุ่มทดลองมีประสิทธิภาพไม่แตกต่างกัน^๒

ปี ค.ศ. ๑๙๗๐ เกเยอร์ (Geyer) ได้หาประสิทธิภาพของวิธีโคลซที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือทำนายความสามารถของนักเรียนในด้านความเข้าใจในเอกสารทางสังคมศึกษา (แบบเรียนประวัติศาสตร์ที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมต้น) ของนักเรียนเกรด ๕ จำนวน ๒๐๐ คน

^๑ R. H. Bloomer, "The Cloze Procedure as a Remedial Reading Exercise," Journal of Developmental Reading, 5 (1962) pp. 173-181

^๒ Eugene Jongsma, The Cloze Procedure as a Teaching Technique, (Delaware: International Reading Association, 1971) pp. 13-15.

ให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบ โคลซกอน ต่อจากนั้นให้อ่านบทเรียนในหนังสือแบบเรียนซึ่งเป็น
 บทเรียนเดียวกับข้อความที่นำมาสร้างแบบทดสอบ โคลซ เสร็จแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบ
 แบบเลือกตอบเกี่ยวกับข้อความที่อ่านมาแล้วนั้น เมื่อนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 ที่ระบับความมีนัยสำคัญ .๐๑ พร้อมทั้งนำข้อมูลจากคะแนนแบบทดสอบระดับสติปัญญา (I.Q.
 Test) คะแนนสอบวิชาสังคมครั้งแรกก่อนการทดลอง คะแนนจากแบบทดสอบการอ่านมาตรฐาน
 มาประกอบการวิเคราะห์หาค่า ผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนจากแบบทดสอบ โคลซทำนาย
 ความสามารถของนักเรียนในด้านความเข้าใจเอกสารทางสังคมศึกษาได้ใกล้เคียงกับคะแนน
 จากแบบทดสอบมาตรฐาน คะแนนจาก I.Q. Test และคะแนนสอบสังคมศึกษาก่อนการ
 ทดลอง และยังพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ โคลซกับแบบทดสอบ เลือกตอบอยู่ในระดับ
 สูงมาก

ปี ค.ศ. ๑๙๕๑ เคนเนดี (Kennedy) นำวิธีการโคลซมาใช้ฝึกความเข้าใจ
 ในการอ่านและการฟังให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคือ ๔ กลุ่ม ซึ่งมีมัธยิมเลขคณิต
 (Mean) ของระดับการอ่านใกล้เคียงกัน กลุ่มทดลองกลุ่มแรกได้รับการฝึกการอ่านด้วย
 วิธีโคลซ กลุ่มที่ ๒ ฝึกการฟังด้วยวิธีโคลซ กลุ่มควบคุมกลุ่มแรกฝึกการอ่านออกเสียงในระยะ
 เวลาเท่ากับที่กลุ่มทดลองทั้ง ๒ กลุ่มใช้ฝึก ส่วนกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่งเข้าชั้นเรียนตามปกติ
 หลังจากการฝึกสิ้นสุดลง เคนเนดีได้ทดสอบการฟัง และการอ่านของนักเรียนทุกกลุ่มทีละคน
 และใช้แบบฝึกหัดชุดการฟังและการอ่านเออร์เรลระดับกึ่งกลาง (Durrel Listening -
 Reading Series, Intermediate Level) ทดสอบนักเรียนเป็นกลุ่มทุกกลุ่ม เช่นกัน
 ผลการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการฟังและการอ่านของกลุ่มทดลองทั้ง ๒ กลุ่มดีกว่ากลุ่ม
 ควบคุมทั้ง ๒ กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ และสรุปว่าวิธีการโคลซช่วยเพิ่มประสิทธิภาพด้านความ

เข้าใจในการอ่าน และการฟังด้วย^๑

ในปีเดียวกัน สวอล์ม (Swalm) ได้นำวิธีการโคลซมาศึกษาความแตกต่างใน
ด้านความเข้าใจข้อความที่อ่านออกเสียง อ่านในใจ และการฟัง ของนักเรียนเกรด ๒,๓ และ
๔ ระดับละ ๑๘ คน ผลปรากฏว่า วิธีการโคลซใช้ในการทดสอบครั้งนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ^๒

ปี ค.ศ. ๑๙๗๔ จูรียี่ แสงแก้ว สร้างแบบทดสอบโคลซชนิดคัดทุกคำที่ ๘ จำนวน
๑๕ ชุด แบ่งเป็น ๕ ระดับตามความยากง่าย ระดับละ ๓ เรื่อง นำไปใช้กับนักศึกษาระดับ
นิพนธ์วิชาการศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔๒ คน ใช้เวลาในการทำแบบฝึกหัดครั้งละ ๔๕ นาที เป็น
เวลา ๓ สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดสอบนักศึกษาสามารถทำแบบทดสอบความ
เข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบได้สูงกว่าคะแนนความเข้าใจในการอ่าน
จากการทดสอบครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและยังพบว่า ในการตอบแบบทดสอบโคลซนั้น
นักเรียนเติมคำที่ผิดไวยากรณกันมาก จึงเสนอแนะว่าน่าจะนำวิธีการ โคลซไปใช้สอนโครงสร้าง
ทางไวยากรณโคลซด้วย^๓

-และสำหรับเทเดอร์ (Taylor) เขาแสดงความเห็นภายหลังที่ศึกษา และวิจัย
เรื่องวิธีการโคลซหลายครั้งแล้วว่า วิธีการโคลซเป็นเครื่องมือวัดที่แม่นยำตรงในการวัดว่านักเรียน
มีความเข้าใจข้อความที่เขายังไม่เคยอ่านเพียงไร นอกจากนี้ยังใช้วัดความเข้าใจในการฟัง

^๑ Delores Kessler Kennedy, "Training with the Cloze Procedure, Visually and Auditorially, to Improve the Reading and Listening Comprehension of the Third Grade Unachieving Readers," Dissertation Abstracts International, 32 (May, 1972) 6206-A

^๒ James E. Swalm, "Comparison of Oral Reading, Silent Reading and Listening Comprehension Assessed by Cloze," Dissertation Abstracts International, 32 (January, 1972) 3578-A

^๓ จูรียี่ แสงแก้ว, "การใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลซเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านสำหรับ
นักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่สอง" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕) หน้า ๕๕ - ๕๗.

วัดความสามารถในการเขียน (Dictation) และแนวโน้มใหม่ในการใช้ประโยชน์จากวิธีการโคลซก็คือ ใช้เป็นแบบฝึกหัดในการสอนเพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษา และใช้ในกำรวินิจฉัยระดับความสามารถทางภาษาทุกด้านของนักเรียน เพื่อจัดสอนให้เหมาะแก่กับระดับความสามารถของเด็กแต่ละคนด้วย^๑

แบบทดสอบโคลซกับการวัดผลวิชาภาษาไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ จันทอร บูรณบรรพต รูปเนอร์ ได้ทดลองใช้แบบทดสอบโคลซภาษาไทยทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๒๕๓ คน จากโรงเรียนรัฐบาล ๒ แห่งในประเทศไทยที่อยู่ในเมือง และชนบท โดยเลือกข้อความ ๖ ข้อความจากหนังสือแบบเรียนการอ่านมาตรฐานของรัฐบาลชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มาสร้างเป็นแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ ๕ สามจุด แต่ละจุดประกอบด้วยข้อความ ๓ ข้อความที่มีระดับต่างกัน ๓ ระดับ คือเป็นข้อความที่อยู่ในระดับความสามารถเดียวกับระดับชั้นของผู้ทำแบบทดสอบ อยู่ในระดับชั้นของผู้ทำแบบทดสอบ และอยู่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่าระดับชั้นของผู้ทำแบบทดสอบ การตรวจให้คะแนนใช้วิธีการนับค่าตอบที่ตรงกับค่าเดิม ผลการวิจัยสรุปว่า วิธีโคลซสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย และสามารถแยกความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มนักเรียนชั้นประถมได้ นอกจากนี้ยังพบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ ฐานะทางสังคม และทำเลที่ตั้งโรงเรียนมีผลต่อคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซอย่างมีนัยสำคัญ^๒

ในปีเดียวกัน ดวงเดือน ศาสตรจันทร์ ใคนำวิธีการโคลซมาสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โดยสร้างจากนิทาน และได้คำนวณหาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ โดยวิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson)

^๑ W. L. Taylor, "Cloze Readability Scores....." Loc. Cit.

^๒ J. B. Ruffner, "Use of the Coze Procedure....." Loc. Cit.

พบว่าในชั้นประถมปีที่ ๑ ถึง ๕ ค่าความเชื่อถือโคของแบบทดสอบมีนิสัยตั้งแต่ .๔๕ ถึง .๕๔ และเมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านตามลำดับชั้นพบว่า เด็กที่เรียนในชั้นที่สูงกว่ามีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนในชั้นต่ำกว่า สรุปว่าความสามารถในด้านความเข้าใจในการอ่านของเด็กจะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กเรียนในชั้นสูงขึ้น^๑

ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ทิมพรณ สมหอม เปรียบเทียบแบบทดสอบโคลงที่ตัดทุกคำที่ ๕ และทุกคำที่ ๘ กับแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบและแบบทดสอบวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาไทยในชั้นประถมปีที่ ๕ - ๖ - ๗ จำนวน ๒๐๗ คน จากโรงเรียนวัดพลับพลาชัย ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบโคลงทั้ง ๒ แบบ สามารถชี้แทนแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาไทยได้ และเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้งสองชุดในชั้นต่าง ๆ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในชั้นประถมปีที่ ๕ และประถมปีที่ ๖ แต่มีความแตกต่างกันในชั้นประถมปีที่ ๗ อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่าแบบทดสอบโคลงทั้ง ๒ ชุด สามารถจำแนกความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูงกว่า และต่ำกว่าได้^๒

ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ กัญญา กาญจนารณ ได้ศึกษาเปรียบเทียบวิธีโคลงแบบเดิมคำและแบบเลือกตอบในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๕, ๖ และ ๗ จำนวน ๑๔๐ คน และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ปีที่ ๓ มหาวิทยาลัยศิลปากรนครปฐม จำนวน ๖๐ คน ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบโคลงแบบดัดแปลงให้มีคำตอบไว้เลือกตอบสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านได้ดีกว่าแบบเดิมคำ และแบบทดสอบโคลงทั้งสองแบบ สามารถจำแนกความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างตามระดับชั้นเรียนได้^๓

^๑ ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์, เรื่องเดียวกัน.

^๒ ทิมพรณ สมหอม, เรื่องเดียวกัน.

^๓ กัญญา กาญจนารณ, เรื่องเดียวกัน.

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ภาวนา จันทวรรณ ศึกษาการใช้วิธีโคลซแมนเจาะจงทัศนคติของคำ ๔ ฉบับ ซึ่งสร้างจากข้อความเดียวกัน ฉบับที่ ๑ ตัดทุกคำที่ ๙ ฉบับที่ ๒ ตัดเฉพาะคำนามและ คำสรรพนาม ฉบับที่ ๓ ตัดเฉพาะคำกริยา ฉบับที่ ๔ ตัดเฉพาะคำวิเศษณ์ และคำบุพบทในการ เปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชายหญิงชั้นปีที่ ๕ ๖ และ ๗ ของ โรงเรียนวัดใหม่ของดม จำนวน ๑๕๐ คน และนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศิลปากร จำนวน ๖๐ คน การตรวจให้คะแนนให้เฉพาะคำที่ตรงกับคำเดิม ผลการวิจัยพบว่า การ วัดความเข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยโดยใช้แบบทดสอบ โคลซทั้ง ๔ ฉบับ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสามารถจำแนกความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในชั้นที่สูงกว่า และต่ำกว่าได้ และยังพบว่า แบบทดสอบ โคลซมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านทุก ๆ ระดับชั้นอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และนักเรียนในชั้นที่สูงกว่ามีความสามารถหาคำมาเติมให้ถูกต้อง ได้มากกว่านักเรียนในชั้นต่ำกว่า^๑

ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ สมปรารถนา ดายกนก เปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซกับแบบทดสอบ ความเข้าใจ ในการอ่านภาษาไทยแบบเลือกตอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ พบว่า คะแนน แบบทดสอบ โคลซกับคะแนนของแบบทดสอบแบบเลือกตอบ เมื่อเปลี่ยนแปลงเป็นแบบทดสอบ โคลซ โดยใช้เกณฑ์การวัดของ John R. Bormuth Cloze Readability Technique อยู่ในระดับ ใกล้เคียงกันมาก^๒ และอดิสัย วิเศษวัชร^๓ ทำการวิจัยทำนองเดียวกัน และได้ผลการวิจัยตรงกัน

^๑ ภาวนา จันทวรรณ, เรื่องเดียวกัน

^๒ สมปรารถนา ดายกนก, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบ โคลซ และแบบทดสอบแบบ เลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒)

^๓ อดิสัย วิเศษวัชร, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสตรีศรีน่าน จังหวัดน่าน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตร ศาสตร์, ๒๕๒๒)

เอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมานี้สนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้ในเรื่องต่อไปนี้

๑. การตัดคำทุกช่วงความดีของคำเท่า ๆ กัน ทำให้คำแต่ละชั้นมีโอกาสในการถูกตัดออกเท่าเทียมกัน
๒. การตัดคำทุกคำที่ ๕ จากข้อความประเภทคำบรรยายนั้นได้ผลดีที่สุด
๓. การให้คะแนนเฉพาะคำ เดิมเหมาะสมสำหรับแบบทดสอบที่วัดเฉพาะความสามารถทางการอ่าน แต่ถ้าเป็นการวัดความสามารถทางไวยากรณ์แล้ว การให้คะแนนคำ โคลงเคียงที่ถูกต้องทั้งกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความหมายเข้ากับเนื้อเรื่องจะได้ผลดีกว่า
๔. การออกแบบทดสอบ โคลงเคียงของกวีสติปัญญา และความสามารถทางภาษาหลาย ๆ ด้านของผู้ทำแบบทดสอบ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย